DE PROFEET

Het is al lang geleden, wat ik eigenlijk niet behoef te zeggen als ik vertel dat er in dien tijd nog benzine in overvloed was te krijgen en tot zeer lagen prijs en dat de auto-nummers nog beneden de acht honderd waren, alle, zonder uitzondering.

Hij hád een auto, hij had geld, had vrienden. Hij had echter nog meer, n.l. een linker oog, dat leelijk loensch keek, en een hazenlip. Maar de vriendschap let hier minder op, de liefde echter te meer. Het aardige mondaine juffie, dat nu al een jaar lang met zijn vriend den luitenant „ging", een knappen blonden jongen, dien hij vaak in stilte benijdde, zou juist iets voor hèm geweest zijn, maar hij was blijkbaar nièts voor haar. 't Is een eigenaardig verschijnsel dat, als men zelf ongelukkig in de liefde is, men vaak hulpvaardig in dit opzicht wordt voor anderen. 't Is alsof men op die wijze van de liefde toch een deel hoopt te krijgen, hoe armzalig dit deel ook zij.

Nu gebeurde het op zekeren dag dat deze vriend de luitenant hem, als onschadelijk vertrouwde, opzocht, met een lang uitgestreken gezicht en iets weeks in zijn stem, dat al heel slecht stond bij de martiale kleeding en de lange rinkinkende sabel, en hem vertelde, dat het „af" was. De loensche stond paf, of om mij juister uit te drukken, zat paf, want het was het gewone bitteruurtje in 't gewone café en zijn vriend stond nog voor het tafeltje, aarzelend of hij ook zou gaan zitten of niet. — „Is 't af?"

De ander knikte. Ja, 't was af en, over den besten kerel een plaatsje nemend en ook maar een bitter bestellend, vertelde hij hoè 't af was geraakt. Om één klontje suiker!

De hazenlip kwam naar voren en hij schelpte de hand achter het linker oor. — „Je zegt?"

„Om één klontje suiker, mijn waarde! Stel je voor: 'k bestel voor haar een kop koffie, de man brengt dien en ook twee klontjes suiker. Maar de koffie is niet zoet genoeg. Ze zet me nòg een of twee klontjes te vragen, maar daar juist een oude kennis van me binnen komt, die regelrecht op ons toe stevent en een druk gesprek begint, vergeet ik het klontje suiker. En ze zegt niets, drinkt de bittere koffie. Maar toen we weggingen kreeg ik den wind van voren. Ik was dit en ik was dat, ik was dit niet en ik was dat niet, enfin, je kent het."

Hij kende het nièt, maar hij knikte toch bevestigend.

„Nu, bij de Munt wond ze zich zoo op, dat ze van me weg liep, opeens, pardoes, en ze was een heel eind voor ik eigenlijk begreep wat er gebeurde."

„En...."

„En... wel, ik heb nu in twee dagen al niets van haar gehoord. Ze is zeker naar huis gegaan. Hoe 't zij, 't is af, daar valt verder niet over te redeneeren."

„Maar 't blijft niet af!"

„Wis en waarachtig wel!"

„Neen, 't blijft nièt af!"

Hij heette niet zonder reden de profeet. Hij zat altijd vol met voorspellingen. Als iemand hem vertelde, dat hij den volgenden dag op reis moest, klonk 't klankvast: „Nou, je hebt mooi weer!" of wel „ik zou 't maar een weekje uitstellen, we krijgen regen!" En hij was niet alleen een weerprofeet, neen, men kon 't zoo gek niet verzinnen of hij had een voorzegging bij de hand. Het was ten slotte een soort manie geworden. — „Neen, 't blijft nièt af!"

't Valt niet te ontkennen, dat zijn vriend de luitenant zich reeds door de enkele verzekering heel wat opgelucht voelde, want hij hield van het meisje, en de voorspellingen van den profeet, hoe dwaas het moge klinken, kwamen doorgaans uit. Hij dronk een bitter meer dan gewoonlijk en bijna opgeruimd gingen ze wat later naar huis.

Ik weet niet of ge u nog dat auto-ongeluk herinnert bij Halfweg. Het is al een jaar of wat geleden en een mensch z'n memorie is kort, waarbij komt, dat men tegenwoordig zoo ontzaglijk veel te verwerken krijgt. Om met de deur in huis te vallen, de ongelukkige hoofdpersoon van dat ongeluk, de man, die een been en twee ribben brak, was niemand anders dan de Profeet. Hij was bij het meisje geweest, het bewuste meisje van het klontje suiker, en hij was er in geslaagd met behulp van de moeder der jonge dame, de zaak weer goed te praten. Vol trots over zijn diplomatie, vol haast om zijn vriend te toonen dat zijn profetische gaven van beproefde echtheid waren, tufte hij naar Amsterdam terug. Zooals een gewoon mensch, ik bedoel een gewoon wandelend mensch, een grooter of kleiner gedeelte van de harde substantie van zijn lichaam breekt en de zachtere er uit doet zien als een verschoten regenboog, wanneer hij uitglijdt op een onnoozele sinaasappelschil, zoo voelde de Profeet opeens een schok, sloeg het stuur hem uit de hand en.... hij lag aan den weg met een gekneusden automobiel en gebroken been en ribben. Of een schoothondje de oorzaak was of een kat, een steen van bedenkelijken omvang of wat anders, het is nooit uitgemaakt. De dood moet nu eenmaal een oorzaak hebben en een auto-ongeluk evenzeer. Zijn vrienden kwamen hem in 't ziekenhuis bezoeken, ook de luitenant. Toen hij weer wat beter was, vertelde hij hem waarom hij zoo'n haast had gehad.

„Beste kerel," zei zijn vriend, „heb je daarvoor je leven gewaagd? Ik heb een briefje van haar gekregen en ik ben er heen geweest. Natuurlijk was de zaak weer in orde. 'k Had een pond klontjes suiker meegenomen. Intusschen mijn dank!"

Drie dagen later kwam zij zelf. Ze zag hem met zijn bleek gezicht op het witte kussen liggen, zijn oog loenschte nog aldoor en de hazenlip stak nog meer naar voren dan anders, doch ze lette hier niet op en voelde zich door een machtig medelijden aangegrepen. Neen, iemand, die zóó bleek was, kon niet weer beter worden, dat was uitgesloten. Arme vent! Kon zij maar iets voor hem doen! Wist ze maar wat te verzinnen, dat hem de laatste levensdagen zou doen opfleuren!

En zij bedacht....

„Weet je waarom ik het eigenlijk uitgemaakt had?"

Zoo goed en zoo kwaad als 't ging knikte hij van neen..

„Ik hield niet genoeg van hem, ik hield van...."

Op 't punt van liefde was hij altijd zeer weetgierig.

't Was een onbekend terrein, en 't trok hem aan, zooals een schooljongen zich aangetrokken voelt door de wildernis en de oerwouden van Azië.

„Van een ander?" vroeg hij zacht.

„Ja." zei ze, „van... van jou."

Toen drukte zij hem de hand en ging meteen heen. Buiten moest ze er om lachen. Mijn hemel, hoe had ze toch zooiets kunnen zeggen?

Drie dagen had hij noodig om tot eenig begrip te komen, om de beteekenis te verstaan van haar bekentenis. Kon 't mogelijk zijn? Kon een jong mooi meisje iets voelen voor hèm met zijn loenschend oog en zijn hazenlip? Maar ze had het zelf gezegd! En den knappen luitenant had zij er toch voor laten loopen!

Hij ging met den dag vooruit en reeds na een paar weken werd hij als genezen ontslagen.

Een dag of wat later trof hij hen 's avonds in 't café, haar en zijn vriend den luitenant. Ze waren heel lief samen, liever dan hij hen vroeger ooit gezien had.

Toen hij een oogenblik met haar alleen was, vroeg hij: „Jelui bent dus nog altijd samen?"

Ze begreep dat 't het best maar was het teere punt niet te ontwijken, en met een resoluutheid, welke haar gewoonlijk vreemd was, zei ze:

„Kijk eens, je loenscht en je hebt een hazenlip, dat zouden evenwel geen bezwaren voor me geweest zijn om je te nemen, maar.... ze hadden me gezegd, dat je ook nog een been moest missen en je begrijpt...."

Zijn vriend kwam weer binnen en hij volstond met even te knikken.

Zij lachte en, het derde klontje suiker in haar koffie latende glijden:

„Ik maakte hem juist een complimentje over zijn waarzeggingsvermogen. Hij had toch maar direct gezien, dat we weer bij elkander zouden komen, hé?"

„Ja," lachte nu ook de Profeet, maar zijn hazenlip trok wat zenuwachtig, toen hij 't zei; „'t is merkwaardig zoo goed als ik de toekomst van een ander kan voorspellen, met die van mezelf lukt me dat evenwel nooit!" G. H. PRIEM.

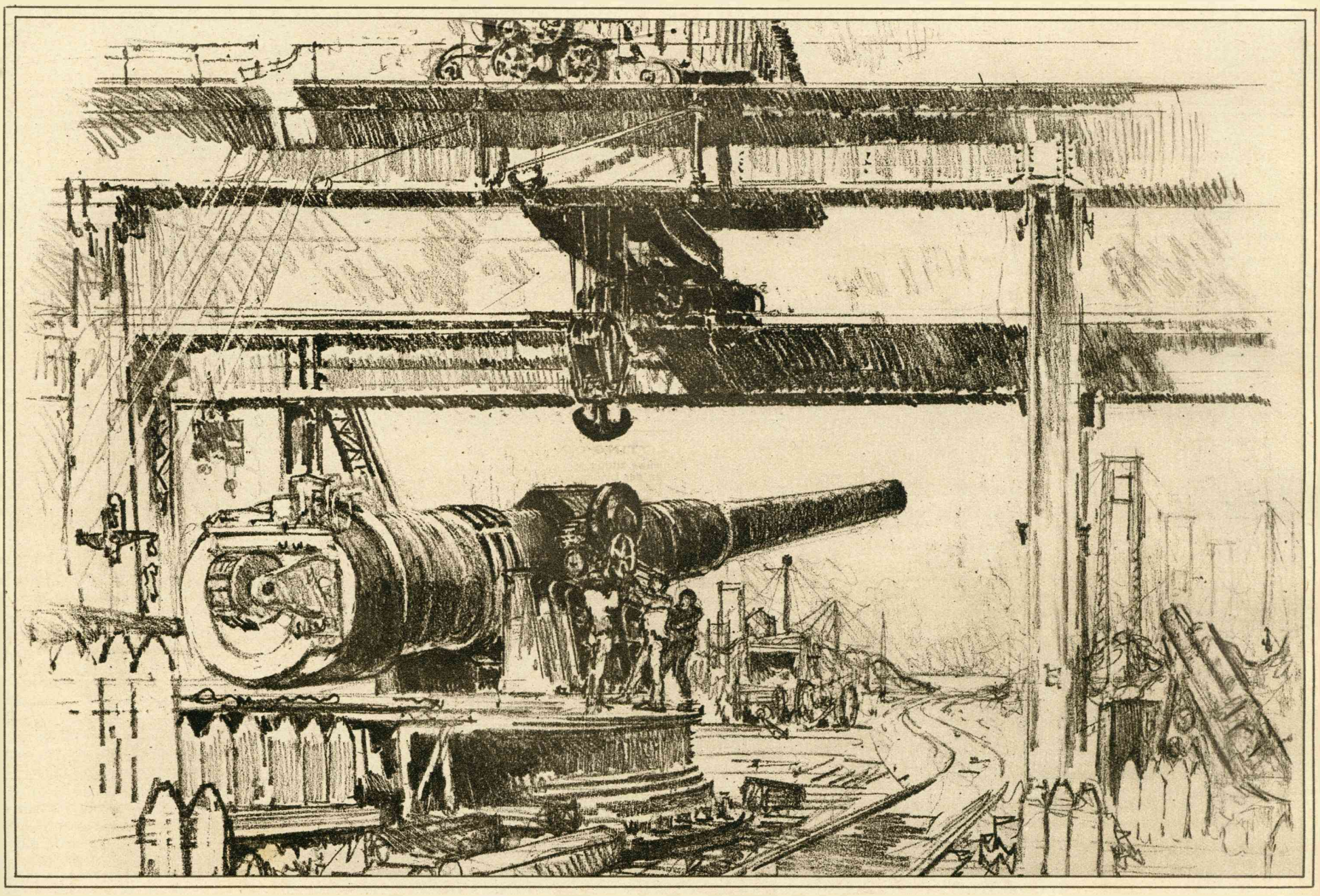

IN EEN ENGELSCHE KANONNENGIETERIJ.

Hierboven brengen wij onzen lezers de reproductie naar een teekening van den beroemden Engelschen teekenaar Joseph Pennell, voorstellende het monteeren van een zwaar kanon. Het werk van dezen begaafden artist trekt over de geheele wereld groote belangstelling.